בס"ד

ברכת כוהנים

שיעורו של הגאון רבי בן ציון מוצפי שליט"א

הסודות להצלחה שלך

www.yoursuccesstoolbox.com

תוכן העניינים

כֹּה תְבָרְכוּ אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל — … 3
יְבָרֶכְךָ ה' וְיִשְׁמְרֶךָ 3
וְעַל זֶה צָרִיךְ לְכַוֵּן בָּאֲמִירַת הַמִּלָּה… 5

בס"ד

ברכת כוהנים

שיעורו של הגאון רבי בן ציון מוצפי שליט"א

כֹּה תְבָרְכוּ אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל — בִּרְכַּת כֹּהֲנִים

הכֹּהֲנִים צְרִיכִים לְהוֹצִיא אֶת הַמִּלִּים כִּתְקָנָן. כָּל הַבָּרָה שֶׁנִּכְנֶסֶת בָּאֶמְצַע — זֶה הֶפְסֵק גָּמוּר. אֵלֶּה שֶׁמְּנַגְּנִים וְחוֹתְכִים אֶת הַמִּלָּה — זֶה אָסוּר. צְרִיכִים זְהִירוּת גְּדוֹלָה. אֵלֶּה שֶׁאֵינָם יוֹדְעִים לְבַטֵּא עִי"ן אוֹ חֵית — לֹא יְכוֹלִים לִהְיוֹת שְׁלִיחֵי צִבּוּר. צָרִיךְ לְבַטֵּא אֶת הָאוֹת צַדִּי. הַכְּלָל הוּא: שֶׁלֹּא תִהְיֶה אוֹת אַחַת דּוֹמָה לַשְּׁנִיָּה — שֶׁיִּהְיֶה הֶבְדֵּל בֵּין כָּל אוֹת לְחַבְרָתָהּ.

יְבָרֶכְךָ ה' וְיִשְׁמְרֶךָ

יֵשׁ שִׁבְעָה דְּבָרִים בָּעוֹלָם שֶׁהֵם בְּרָכָה לָאָדָם:

א. חָכְמָה – אָדָם בְּלִי חָכְמָה לֹא שָׁוֶה כְּלוּם. **ב. בָּנִים** – שֶׁיִּהְיוּ לוֹ צֶאֱצָאִים. **ג. חַיִּים** – בְּרִיאוּת. **ד. חֵן** – שֶׁיִּתֵּן לוֹ חֵן וָחֶסֶד, גַּם אִם אֵין לוֹ יוֹפִי. **ה. עֹשֶׁר** – שֶׁיּוּכַל לְהִתְפָּרְנֵס בְּכָבוֹד. **ו. מֶמְשָׁלָה** – שֶׁדְּבָרָיו יִהְיוּ נִשְׁמָעִים. אָמַרְתָּ לַיֶּלֶד "כֵּן" — זֶה כֵּן. אָמַרְתָּ "לֹא" — זֶה לֹא. רוֹצֶה לִישׁוֹן? יָכוֹל לִישׁוֹן בַּלַּיְלָה. **ז. שָׁלוֹם.**

כָּל אֵלֶּה רְמוּזִים בִּבְרַכַּת כֹּהֲנִים:

"יְבָרֶכְךָ" – זוֹ **חָכְמָה**. תְּכַוֵּן שֶׁיִּהְיֶה לְךָ שֵׂכֶל וְתַבוּנָה.

"וְיִשְׁמְרֶךָ" – שֶׁיִּתֵּן לְךָ **בָּנִים**. מִי שׁוֹמֵר עַל הָאָדָם בָּעוֹלָם הַזֶּה וּבָעוֹלָם הַבָּא? אָנוּ קוֹרְאִים בְּשָׁבוּעוֹת תַּרַי"ג מִצְוֹת. כָּתוּב שֶׁאָסוּר לְהוֹשִׁיב גּוֹי בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל. עַל מָה סוֹמְכִים אֵלֶּה שֶׁמְּבִיאִים לְכָאן עוֹבְדִים זָרִים? בִּמְקוֹם לְכַבֵּד אָב וָאֵם — מְבִיאִים גּוֹי

עוֹבֵד עֲבוֹדָה זָרָה לְתוֹךְ הַבַּיִת. יֵשׁ לוֹ צָלָב וְהוּא מִצְטַלֵּב. לְאָן הִגַּעְנוּ? וְכֻלָּם שׁוֹתְקִים. אָסוּר לְמְכּוֹר לוֹ בַּיִת בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל — זֶה לָאו מִן הַתּוֹרָה.

"יָאֵר" – זֶה חַיִּים. אָדָם שֶׁחֹלֶה — פָּנָיו מֵאִירוֹת. לֹא עָלֵינוּ, כְּשֶׁנִּשְׁמָתוֹ יוֹצֵאת — פָּנָיו חֲשׁוּכוֹת.

"וִיחֻנֶּךָּ" – יִתֵּן לְךָ חֵן. מָה הוּא "חֵן"? מִלְּשׁוֹן "חִנָּם". אֵינוֹ יָפֶה — אֲבָל מוֹצֵא חֵן. הַקָּבָ"ה נָתַן לוֹ חֵן. "וְלַעֲנָוִים יִתֵּן חֵן".

"יִשָּׂא" – יִתֵּן לוֹ עֹשֶׁר. מִי שֶׁעָשִׁיר — הוּא לְמַעְלָה, גָּבוֹהַּ.

"פָּנָיו" – זוֹ מֶמְשָׁלָה.

"וְיָשֵׂם לְךָ שָׁלוֹם" – כְּפִשְׁטוֹ. שָׁלוֹם בַּבַּיִת, שָׁלוֹם בַּגּוּף.

הָרַמְבַּ"ם אוֹמֵר שֶׁבַּגּוּף אַרְבָּעָה יְסוֹדוֹת: אֵשׁ – טֶמְפֶּרָטוּרַת הַגּוּף, מַיִם – הַנּוֹזְלִים שֶׁבַּגּוּף, עָפָר – הַדָּם, הָעֲרוּץ, הָעֲצָמוֹת, הַבָּשָׂר, רוּחַ – חַמְצָן.

כְּשֶׁכָּל הַמַּרְכִּיבִים חַיִּים בְּשָׁלוֹם בֵּינֵיהֶם — הֶחָם עִם הַנּוֹזְלִים, לֹא יֹתֵר מִדַּי וְלֹא פָּחוֹת מִדַּי, וְהַחַמְצָן זוֹרֵם בְּכָל הָאֵיבָרִים — אָז הוּא חַי בְּשָׁלוֹם וּמַאֲרִיךְ יָמִים.

כְּשֶׁמַּתְחִיל הַאִיזּוּן לְהִתְפַּרֵק — ה' יִשְׁמוֹר. וְעַל זֶה אָמַר דָּוִד הַמֶּלֶךְ: **"אֵין שָׁלוֹם בְּעַצְמִי..."**

> וְעַל זֶה צָרִיךְ לְכַוֵּן בְּאֶמְירַת הַמִּלָּה **"שָׁלוֹם"**.

סיפור נדיר(!!) מצמרר ועוצמתי על ברכת כוהנים-אמונה בלתי נתפסת בשיא החושך ועל ההשפעה שלה

סיפר: הרב שבתי סלבטיצקי

"אספר לכם סיפור נורא שסיפר אחד משליחי חב"ד בארצות הברית, שיש לו בית כנסת גדול ופעיל מאד. רוב היהודים בבית הכנסת שלו הם, מה שנקרא, מודרניים...

ברכת כוהנים בחוץ לארץ היא אירוע מיוחד. כידוע לכולם, עולים שם לדוכן רק בימים טובים ולכן אף אחד לא מפספס את ההזדמנות לשמוע את הכוהנים ולקבל את הברכות.

על הרקע הזה, התנהגותו של אחד היהודים בבית הכנסת הייתה תמוהה. השליח שם לב שאחד המתפללים, בכל פעם לפני ברכת כוהנים, פשוט יוצא החוצה. הוא חשב שאולי היהודי ממהר לביתו וסתם "מחפף" את סוף התפילה, והחליט לשכנע אותו להישאר עד סוף התפילה.

אז באחד מהחגים הוא ניגש אליו לפני התפילה, והזמין אותו אליו לסעודת חג אצלו בבית אחרי התפילה, כך הוא יישאר עד סוף התפילה. האיש הסכים, אבל קצת לפני ברכת כוהנים, היהודי קיפל את הטלית ויצא החוצה. השליח חשב שהוא הלך הביתה, אבל כשהסתיימה התפילה הוא גילה לתדהמתו את אותו יהודי עומד וממתין לו שם בחוץ.

השליח הבין שזה לא סתם. משהו בטח מסתתר פה. הם צעדו לבית השליח, ומשהגיעו התיישבו לסעודת חג. בין הניגונים ודברי התורה אמרו "לחיים", ואז, כשנפתחו הלבבות, שאל אותו השליח: "למה אתה מקפיד תמיד לצאת מבית הכנסת לפני ברכת הכוהנים?".

האורח החוויר. ראו עליו שהוא בסערת רגשות, ואז הוא אמר: "אספר לך משהו שלא סיפרתי לאף אחד", והתחיל לספר את הסיפור האישי והנורא שלו: "בזמן השואה הייתי באושויץ. חיינו בצריף אחד שמונה מאות אנשים, כל שמונה אנשים ישנו על דרגש עץ משופע. אם אחד מאיתנו היה מתעורר וזז, כולם היו נופלים. כל מאות האנשים היו דחוסים בצפיפות מחניקה בתוך הצריף, בלי שירותים ומקלחות. קצבת האוכל הייתה שלוש מאות גרם לחם ליום, ולפעמים גם מרק מקליפות של תפוחי אדמה. הנאצים יימח שמם רצו לאבד את 'צלם האלוקים' שלנו".

"אחד מהאסירים היה יהודי זקן שאיכשהו הצליח לגדל זקן ולשמור עליו גם בתנאים האיומים והבלתי אנושיים ההם. הוא היה מכסה אותו בצעיף כל הזמן. היהודי הזה החזיק את כולנו. הוא עודד אותנו לשמור שבת וחגים. הוא עודד וחיזק

את כל מי שנשבר. לא פעם הוא ישב והקשיב במשך שעות לצרות של יהודים אחרים, וחיבק אותם בכל הלב.

"פעם הוא נכנס לצריף ואמר: 'בעוד שבועיים חג הפסח, אנחנו חייבים לערוך כאן ליל הסדר. צריך להשיג מצה שמורה. שכל אחד יפתח את העיניים ויפתח את הלב, ויחפש דרך להשיג מצה כשרה לקיים בה את המצווה'.

"חיפשנו וחקרנו עד שגילינו שלמפקד המחנה יש משרת יהודי, שמנקה ומסדר לו את הבית. ניגשנו לאותו יהודי וביקשנו ממנו שיאפה לנו מצות במטבח של מפקד המחנה. בהתחלה הוא פחד פחד־מוות מהרעיון המסוכן, אבל בסוף הוא הסכים. הוא אפה לנו שתי מצות כשרות!

"ערב פסח. אחרי מסדר הערב התיישבנו כולנו על הרצפה. היהודי הזקן התחיל לקרוא את ההגדה בעל פה, ואנחנו הצטרפנו אליו, אומרים את הקטעים שזכרנו מההגדה. אחר כך הוא חילק לכל אחד חתיכת מצה, 'שטיקל מצה', ממש חתיכה קטנטנה. שתי המצות היו אמורות להספיק לשמונה מאות יהודים... הייתה התעוררות בלתי נתפסת. מרור היה בשפע... ארבע כוסות שתינו, ארבע כוסות של דמעות, שזלגו בשטף... והנה, אנחנו זוכים אפילו לאכול מצה שמורה, כאן באושוויץ!

"לפתע נפתחה הדלת. אחד הקלגסים הנאצים יימח שמם עמד בפתח. הוא ראה שמונה מאות איש יושבים על הרצפה ביחד.

תוך רגע כולם קפצו בפחד ובהלה למיטות. הנאצי שלף את האקדח, תפס את היהודי הראשון שנקרה בדרכו, הצמיד לו את האקדח לראש, וצעק: 'מי ארגן את כל הסיפור הזה? אם לא תגיד לי מיד – אני הורג אותך!' היהודי סירב להסגיר את היהודי הזקן, והנאצי המשיך לאיים: 'אהרוג את כולכם, אחד־אחד, עד שאדע מי אחראי לזה!'.

"ואז נעמד היהודי הזקן, התקרב לנאצי, קרע את חולצת האסיר המפוספסת שלו, ואמר: 'הנה, זה הלב שלי. אני ארגנתי את הכול. אם אתה רוצה להרוג אותי - תהרוג. בהם אל תיגע'.

"הנאצי כיוון את האקדח לליבו של היהודי הזקן... אבל ברגע האחרון, שנייה לפני שירה בו למוות, הוא עצר והתחיל לחייך חיוך שטני.

אנחנו כבר ידענו. כשאחד מהם מחייך, זה סימן ברור שמשהו ארור ואכזרי עומד לקרות. הנאצי אמר: 'לא אהרוג אותך סתם כך. מחר נאסוף את כולכם, נעמיד אותך על בימה גדולה, אספר לכולם מה עשית ואז אהרוג אותך'.

"למחרת אספו את כולם. הרשע סיפר על ה'חטא' של היהודי הזקן, והצמיד את האקדח למצחו. ואז, בשניות האחרונות לחייו, הרים היהודי הזקן את ידו וביקש זכות לבקשה אחרונה לפני הוצאתו להורג.

"'מה אתה רוצה?', שאל הנאצי בלעג ארסי. 'לחם? מרק? חתיכת בשר?'

"'לא', ענה היהודי. 'אינני רוצה לא מים, לא בשר ולא מרק. אני רוצה לתת משהו לאלפי האחים שלי כאן. אני אוהב אותם, אני רוצה לתת להם משהו שיעזור להם להמשיך. מה אני יכול לתת להם? אין לי כסף, אין לי אוכל, נעליים אין לי וגם לא בגדים, אבל מה? אני כהן. אני רוצה לתת להם ברכת כוהנים'".

"הוא הרים את שתי הידיים שלו, העמיד אותן בצורה של ברכת כוהנים, והתחיל לברך. מילה במילה. לאט־לאט. 'יברכך... ה'... וישמרך...',

את השקט אפשר היה לחתוך בסכין. אלפי יהודים עמדו מורכני ראש, הורידו את העיניים לרצפה, וים של דמעות נשפך. היה זה בכי בלי קול. האדמה הספוגה מדם הייתה ספוגה בדמעות רותחות. ברית מלח".

כזו אמונה בקדוש ברוך הוא! כזו אהבת ישראל! פשוט ראו את כוחה של הנשמה היהודית. אחרי שנים של גיהינום, אחרי שנים של רעב מתמשך, עבודה אינסופית ומתישה בשלג ובכפור, התעללויות והשפלות, צרות וייסורים. היהודי הזה איבד את כל עולמו, את כל משפחתו, את הכול. הנאצים הארורים עשו הכול כדי שהוא יאבד צלם אנוש, שיהפוך לחיית אדם, אבל הוא לא נשבר. הוא ניצח אותם! הוא נשאר יהודי, עם "צלם אלוקים", והם – הם נותרו חיות פרא.

"אחרי אושוויץ נסעתי לאמריקה", סיים היהודי את הסיפור המצמרר. "עזבתי לגמרי את היהדות, חיפשתי לברוח מהכול. רציתי להתחתן עם גויה, אבל המחזה של אותה ברכת כוהנים עמד לי מול העיניים, ופשוט לא יכולתי לעשות את זה.

התחתנתי עם יהודייה. נולדו לי ילדים. רציתי לשלוח אותם לבית ספר של גויים, אבל הדמות של היהודי הזקן עמדה לי מול העיניים ופשוט לא יכולתי לעשות את זה. שלחתי אותם לבית ספר יהודי".

"אתה יודע למה בברכת כוהנים אני יוצא החוצה?", אומר אותו יהודי לשליח, "אני לא רוצה לאבד את הזיכרון של אותה ברכת כוהנים של אושוויץ. אני רוצה לא לשכוח אותה, שתישאר בי לעולמי עד. אני לא רוצה להחליף אותה בשום ברכת כוהנים אחרת".

היהודי לקח את החוויה החזקה ביותר בחיים שלו, ושמר עליה מכל משמר - וגם היא שמרה עליו מכל משמר והשאירה אותו יהודי".

הלוואי ונשאב מסיפור זה עוצמות של אמונה בכל מצב, ובנוסף - בעז"ה שנדע לשמר בתוכנו אירועים מכוננים של התעוררות הלב - שכל אחד מאתנו נתקל בהם בחייו.

רשימות

הסודות להצלחה שלך

לתת, לאהוב, לצמוח

www.yoursuccesstoolbox.com

סרקו לאתר

לכל החוברות באתר